

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Polácha a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobců: **a) P-D Industriegesellschaft mbH**, se sídlem Wetropark Siedlung 13-22, 02699 Puschwitz, SRN, **b) STAVOPROGRES BRNO, spol. s r.o.**, se sídlem Kabátníkova 2, Brno, oba zastoupeni Mgr. Ing. Antonínem Továrkem, advokátem, Továrek, Horký a partneři, advokátní kancelář, s.r.o., se sídlem třída Kpt. Jaroše 28, Brno, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, třída Kpt. Jaroše 7, za účasti: Česká republika - Ministerstvo financí, se sídlem Letenská 15, zastoupena Mgr. Jakubem Kotrbou, advokátem, Advokátní kancelář Jansta, Kostka spol. s r. o., se sídlem Těšnov 1, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 26. 1. 2011, č. j. ÚOHS-R156/2009/VZ-1298/2011/310/EKu,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.**
- IV. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci se u zdejšího soudu domáhají zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 26. 1. 2011, č. j. ÚOHS-R156/2009/VZ-1298/2011/310/EKu.

I. Podstata věci

Rozhodnutím předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 26. 1. 2011, č. j. ÚOHS-R156/2009/VZ-1298/2011/310/EKu, byl zamítnut rozklad žalobců proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (žalovaného) ze dne 9. 10. 2009, č. j. ÚOHS-S131/2/09-9926/2009/530/RPá. Tímto rozhodnutím žalovaný zastavil správní řízení ve věci přezkoumání úkonů zadavatele (osoby na řízení zúčastněné) v zadávacím řízení na veřejnou zakázku „Odstranění některých ekologických zátěží vzniklých před privatizací“ podle § 114 odst. 3 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále též „ZVZ“). Žalovaný správní řízení zastavil, neboť stejnopis návrhu na zahájení řízení žalobci, jako navrhovatelé, nedoručili ve stanovené lhůtě současně zadavateli a porušili tak § 113 odst. 2 ZVZ.

Předseda žalovaného se ztotožnil se žalovaným v tom, že žalobci návrh zadavateli nedoručili, neboť do obálky obsahující vyúčtování právních služeb advokátní kanceláři Weinhold Legal vložen nebyl. Vzhledem k tomu, že si prohlášení odesílatele předmětné obálky s vyúčtováním a zaměstnance osoby na řízení zúčastněné, které byla obálka určena, odporovaly, vyšel žalovaný z nepřímých důkazů, které podle žalovaného jednotlivě i ve vzájemné souvislosti vyvracely, že by do obálky s vyúčtováním právních služeb pro osobu na řízení zúčastněnou, které nijak nesouvisely s veřejnou zakázkou, byl vložen i návrh na přezkoumání úkonů zadavatele. Těmito důkazy byly: gramáž zásilky (která neodpovídala tomu, že by v obálce byl i návrh), data vyhotovení a odeslání dokumentu (návrh byl datován 25.5.2009, zatímco obálka byla odesílána již 22. 5. 2009), a skutečnost, že obálka byla adresována zaměstnankyni zadavatele, která s veřejnou zakázkou neměla nic společného.

II. Shrnutí procesních stanovisek účastníků

Žalobci namítají, že předloženými důkazy prokázali, že byl návrh zadavateli doručen. Jednalo se o čestné prohlášení Mgr. J. T. o tom, že zásilka z 22. 5. 2009 obsahovala stejnopis návrhu, a o podací arch doporučené pošty Weinhol Legal ze dne 22. 5. 2009. Tyto důkazy přitom žalovaný svými zjištěními nijak nevyvrátil. Žalobci dále podrobně argumentují ke každému jednotlivému zjištění a tvrzení, o které žalovaný opřel svůj závěr o tom, že v předmětné obálce doručené zadavateli nebyl návrh na zahájení řízení obsažen.

Žalobci dále zpochybňují zákonnost postupu zadavatele při jejich vyloučení. Namítají porušení zásady rovného zacházení, diskriminaci na základě státní příslušnosti a neurčitost předmětu veřejné zakázky.

Napadené rozhodnutí předsedy žalovaného navrhuje zrušit jako nezákonné a na svém procesním stanovisku setrvali po celou dobu řízení před soudem.

Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasí, svoje rozhodnutí považuje za souladné se zákonem a na svoje závěry zjištěné ve správním řízení odkázal a setrval na nich. Žalobu navrhl zamítnout. Na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem.

Ve věci se vyjádřila i osoba na řízení zúčastněná, která uvedla, že jí, jakožto zadavateli, návrh na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele doručen nebyl. Vedle skutečností tvrzených již ve správním řízení poukázala též na to, že ani z návrhu samotného neplyne, že by měl být doručován i zadavateli, navíc podle zadávací dokumentace měla být veškerá korespondence zadavateli zasílána poradci zadavatele společnosti A.T. Kearney GmbH – organizační složka, Praha 4, Antala Staška 77. Žalobu proto navrhuje zamítnout.

III. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní třídy správní – dále též s.ř.s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), přitom jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a shledal, že žaloba není důvodná. Rozhodoval přitom bez jednání za splnění podmínek uvedených v § 51 s. ř. s.

V daném případě je mezi účastníky sporu o to, zda bylo správní řízení zastaveno proto, že žalobci nedoručili návrh ve lhůtě podle ZVZ i zadavateli, v souladu se zákonem či nikoli.

Podle § 113 odst. 2 ZVZ musí být návrh doručen Úřadu a ve stejnopisu zadavateli do 10 kalendářních dnů ode dne, v němž stěžovatel obdržel rozhodnutí, kterým zadavatel námitkám nevyhověl.

Návrh musí podle § 114 odst. 2 ZVZ vedle obecných náležitostí podání obsahovat přesné označení zadavatele, v čem je spatřováno porušení zákona, v jehož důsledku navrhovateli hrozí nebo vznikla újma na jeho právech, příslušné důkazy, a čeho se navrhovatel domáhá. Součástí návrhu zasílaného Úřadu je doklad o doručení námitek zadavateli a doklad o složení kauce podle § 115 ZVZ.

Podle § 114 odst. 3 ZVZ v případě, že návrh nemá předepsané náležitosti podle odstavce 2 a navrhovatel jej ve lhůtě stanovené Úřadem nedoplní nebo nebyl doručen

Úřadu a zadavateli ve lhůtách podle § 113 odst. 2 nebo 3 ZVZ nebo nebyl podán oprávněnou osobou nebo není-li Úřad věcně příslušný k rozhodnutí o návrhu, Úřad zahájené řízení zastaví; pokud má důvodné podezření, že došlo k porušení tohoto zákona, zahájí správní řízení z moci úřední.

Z uvedeného plyne, že k tomu, aby mohl žalovaný řízení o návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele v zadávacím řízení vést a návrh věcně projednat, je mj. třeba, aby stejnopis návrhu doručil navrhovatel (v daném případě žalobci) nejen žalovanému, ale i zadavateli, a to ve lhůtě do 10 kalendářních dnů ode dne, v němž navrhovatel obdržel rozhodnutí, kterým zadavatel jeho námitkám nevyhověl.

V daném případě žalobci podali námitky směřující proti rozhodnutí zadavatele o jejich vyloučení ze zadávacího řízení. Zadavatel o námitkách rozhodl dne 7.5.2009 a své rozhodnutí doručil žalobcům dne 15.5.2009, což vyplývá rovněž z textu samotného návrhu na zahájení řízení a není to mezi žalobci a žalovaným sporné. Desetidenní lhůta na doručení návrhu podle § 113 odst. 2 ZVZ tedy uplynula dne 25.5.2009. Žalovanému byl návrh, datovaný 25.5.2009, doručen osobně poslední den lhůty, tj. dne 25.5.2009. Z vyjádření zadavatele ze dne 22.6.2009 vyplynulo, že zadavatel návrh vůbec neobdržel. Žalovaný proto žalobce vyzval k doložení toho, že návrh zadavateli ve lhůtě stanovené ZVZ doručili.

Žalobci k výzvě žalovaného k otázce doručení návrhu zadavateli předložili prohlášení Mgr. D. E. (právního zástupce žalobců v rozhodné době), v němž je uvedeno, že „oboustranná kopie stejnopisu návrhu“ byla odeslána zadavateli doporučenou poštou dne 22.5.2009 a zásilce mělo být podatelnu zadavatele přiděleno číslo 46/46723/2009. Mgr. E. dále ve svém prohlášení uvádí, že se mělo jednat o bílou obálku formátu A4 s razítkem odesílatele (AK Weinhold Legal), přičemž součástí obálky byla i jiná písemnost. Přiloženo je rovněž prohlášení Mgr. T., který měl odeslání zásilky zajistit, a kopie podacího archu doporučené pošty, kde je na řádku číslo 3 mj. uvedeno: „M. S., Ministerstvo financí ČR“, váha zásilky do 100 g.

Zadavatel ve svém vyjádření ve správním řízení sdělil, že obsahem zásilky podané k poštovní přepravě dne 22. 5. 2009 nebyl návrh či jakýkoli jiný dokument týkající se předmětné veřejné zakázky, nýbrž vyúčtování odměny a nákladů za poskytnutí právních služeb ze strany advokátní kanceláře Weinhold Legal v.o.s. zadavateli za měsíc březen 2009 (tj. konkrétně vyúčtování č. 2009010725, rozpis poskytovaných právních služeb, kopie účetních dokladů a průvodní dopis datovaný ke dni 21. května 2009), vztahujících se k rozhodčímu řízení mezi Českou republikou a R. J. B. Kopie listin, které byly obsahem zásilky, zadavatel přitom přiložil ke svému vyjádření. Zadavatel dále uvedl, že zásilka byla adresována Mgr. M. S., vedoucí oddělení 462 – Vedení mezinárodně právních sporů Ministerstva financí České republiky, jakožto fyzické osobě a nikoli zadavateli. Navíc Mgr. S. působí na odlišném útvaru zadavatele a z ničeho neplyne, že by byla pověřena plněním úkolů, které by souvisely s předmětnou veřejnou zakázkou, resp. se zadávacím řízením.

Zadavatel doložil čestné prohlášení Mgr. S. ze dne 14.7.2009, ve kterém je uvedeno, že v předmětné obálce nebyl návrh ani jiný dokument týkající se veřejné zakázky a dále, že Mgr. S. nebyla nikdy pověřena úkoly souvisejícími s veřejnou zakázkou a nemůže tak být oprávněnou osobou k přebírání zásilek v této věci. Zadavatel poukázal též na to, že zásilka byla odeslána 22.5.2009, zatímco návrh byl vyhotoven a doručen žalovanému až dne 25.5.2009. Rovněž váha zásilky uvedená v podacím archu předloženém žalobci „do 100 g“ svědčí o tom, že vedle vyúčtování odměny a nákladů za poskytnutí právních služeb nemohla obsahovat i návrh, neboť by zásilka v takovém případě váhu 100 g přesahovala. K tomu přiložil vyjádření společnosti Monitoring s. r. o. ze dne 21.7.2009, v němž je uvedeno, že kancelářská obálka A4 s 12 listy kancelářského papíru A4 (80g/m², 210x297 mm, tloušťka 108µm) měla váhu 77,94 g, s 33 listy téhož papíru 180,75 g, s 25 listy téhož papíru 140,69 g.

V dané věci je tedy sporu o to, zda předmětná zásilka adresovaná Mgr. S. obsahovala stejnopis návrhu či nikoliv.

S ohledem na vyjádření osoby na řízení zúčastněné soud považuje nejprve za potřebné poukázat na to, že pokud zadávací dokumentace stanoví, že se v zadávacím řízení písemnosti adresované zadavateli doručují jiné osobě (typicky jeho zástupci, poradci či organizátorovi zadávacího řízení), je zásadně třeba doručovat této osobě. Na druhou stranu, pokud je doručováno přímo zadavateli a písemnost je zadavateli také prokazatelně doručena, je třeba na takovou písemnost hledět jako na zadavateli doručenou.

V daném případě žalobci ani netvrdí, že by společnosti A.T. Kearney GmbH - organizační složka, návrh doručovali. Soud proto nepovažoval za nezbytné zabývat se tím, zda skutečně mělo být této společnosti doručováno namísto zadavatele, neboť, jak je uvedeno výše, pokud by bylo prokázáno, že byl návrh doručen přímo zadavateli, nemohlo by být správní řízení zastaveno podle § 114 odst. 3 ZVZ. Nic takového ale soud neshledal. Naopak, soud se plně ztotožnil se závěrem žalovaného, že návrh doručen zadavateli nebyl, neboť nic nenasvědčuje tomu, že by v obálce doručené dne 25. 5. 2009 Mgr. S., zaměstnankyni zadavatele, návrh obsažen byl.

Soud souhlasí se žalobcem v tom, že pro posouzení otázky doručení není podstatné, pod jakou spisovou značkou byla předmětná zásilka zaevidována. Rovněž má soud za to, že v případě, že by předmětná obálka návrh obsahovala, bylo by třeba jej za doručený zadavateli považovat i v dané situaci, kdy byla obálka adresována nikoli přímo zadavateli, ale jeho zaměstnankyni, která navíc s předmětnou veřejnou zakázkou nemá nic společného. Je totiž více než zřejmé, že v případě, kdy by návrh obsažen v obálce byl, byla by zaměstnankyně zadavatele, která by obálku otevřela, povinna návrh předat příslušnému zaměstnanci, který veřejnou zakázku „na starosti“ má, případně podatelně zadavatele, která by toto předání zajistila. Návrh by se tak do rukou oprávněné osoby u zadavatele dostal a stalo by se tak poté, co již byl v zadavatelově dispozici.

V daném případě však obálka návrh neobsahovala; k tomuto závěru přitom správní spis obsahuje dostatečné podklady.

Pokud jde o čestná prohlášení (Mgr. T., který tvrdí, že do obálky návrh dával a obálku odesílal, a Mgr. S., která tvrdí, že návrh v obálce nebyl), tak je třeba vyjít z toho, že s ohledem na jejich protichůdnost z nich nelze spornou otázku vyřešit. Mgr. T. působí jako zástupce žalobců a jeho eminentním zájmem je prokázat doručení návrhu, Mgr. S. působí jako zaměstnankyně zadavatele. Lze se přitom domnívat, že by zadavatel mohl mít naopak zájem na tom, aby řízení o návrhu bylo zastaveno a návrh nebyl přezkoumáván věcně. Byť má soud za to, že zájem advokáta na tom, aby jím podaný návrh byl podán v souladu se ZVZ a byl tak způsobilý věcného přezkumu, značně převyšuje opačný zájem zadavatele, tím spíše Mgr. S., a v tomto ohledu by tak mohlo být čestné prohlášení Mgr. S. považováno za hodnověrnější, je třeba uzavřít, že vzájemně protichůdná čestná prohlášení jasnou odpověď na otázku doručení dávat nemohou.

Další skutečnosti však ve svém souhrnu potvrzují, že návrh v obálce obsažen nebyl.

Předně je třeba vyjít z obsahu samotného návrhu, který byl zpracován renomovanou advokátní kanceláří a lze tedy předpokládat, že by v něm bylo obsaženo nejen to, že je určen a adresován žalovanému, ale i to, že je současně zasílán zadavateli. Tak tomu v daném případě nebylo.

Zároveň je třeba vyjít z toho, že pokud je návrh zasílán někomu, komu není přímo určen (v daném případě zadavateli), je více než vhodné připojit k návrhu průvodní dopis, kde je objasněno, proč je návrh určený žalovanému zasílán i zadavateli. Tím spíše by tomu tak bylo v případě, kdy měl být návrh zasílán spolu s jinými písemnostmi (vyúčtováním právních služeb), které s ním nijak nesouvisí, navíc osobě, která s předmětnou veřejnou zakázkou, resp. se zadávacím řízením nemá nic společného. Průvodní dopis k návrhu, v němž by byla obsažena žádost o předložení návrhu osobě oprávněné za zadavatele v předmětném zadávacím řízení jednat, by v tomto případě do obálky vložil každý rozumně uvažující člověk. Tím spíše pak vysokoškolsky vzdělaný advokát, tedy osoba v daných souvislostech nadprůměrně odborně zdatná. Tak tomu ale v daném případě rovněž nebylo. Ostatně k vyúčtování právních služeb, které v obálce obsaženo bylo, byl průvodní dopis přiložen, a to přesto, že byla písemnost adresována přímo zaměstnankyni, která se agendou, k níž se vyúčtování vztahovalo, zabývá. Ani v tomto průvodním dopise se o návrhu vůbec nehovoří, přestože jsou v něm přílohy dopisu vyjmenovány (jedná se o vyúčtování, rozpis prací a kopii nákladů za měsíc březen 2009). Za tohoto stavu nelze rozumně vysvětlit, proč k jedné písemnosti by průvodní dopis přiložen byl, zatímco ke druhé, s níž navíc adresátka nemá nic společného, by přiložen nebyl. Žalobci ani v žalobě tuto nelogičnost nijak nevysvětlují. Jejich námitku o tom, že takové posouzení jde nad rámec prokazování doručení, soud důvodnou neshledal. V případě sporu o to, zda byla určitá písemnost doručena, jako je tomu v dané situaci,

je třeba vycházet z veškerých dostupných skutečností a informací, aby bylo možno spornou otázku doručení postavit najito.

Soud má rovněž za to, že daná veřejná zakázka, jejíž předpokládaná hodnota byla více než 100 miliard Kč, byla natolik významná, že by k zaslání návrhu byla žalobci, resp. jejich zástupci, nejen použita samostatná obálka, ale spíše by byl návrh doručen kurýrem či osobně, jako se stalo při doručování návrhu žalovanému. K tomu, aby mohl být návrh věcně projednán je totiž třeba, aby byl ve lhůtě podle § 113 odst. 2 ZVZ zadavateli a žalovanému doručen. Nestačí tedy, aby byl v této lhůtě podán k poštovní přepravě, ale musí se dostat do přímé dispozice adresáta (zadavatele i žalovaného). To přitom předání k poštovní přepravě nezaručuje. Tím spíše ne, pokud byla zásilka odesílána v pátek a poslední den lhůty byl již v pondělí. Podle soudu je tedy vyloučené, aby byl osud žalobců při takto hodnotné zakázce svěřen poště navíc v zásilce doručované přes víkend. Skutečnost, že by se žalovanému doručovalo takto obezřetně (osobně) a zadavateli jiným způsobem (poštou) není logické, a žalobce tuto nelogičnost nijak nevysvětluje.

Další indicií, která podporuje závěr žalovaného, je datum vyhotovení návrhu. Je obecnou zvyklostí, že datum vyhotovení je datem, kdy byl návrh sepsán. Toto datum je zpravidla obsaženo na začátku nebo na konci návrhu a nemusí být a ani zpravidla nebývá totožné s datem podání návrhu k doručení (k poštovní přepravě), tím spíše ne s datem předpokládaného doručení návrhu jeho adresátovi, jak se poněkud krkolomně žalobci pokouší v daném případě argumentovat. Ostatně průvodní dopis k vyúčtování právních služeb také neobsahuje datum předpokládaného doručení dokumentu, ale datum jeho zpracování (21. 5. 2009). Pokud tedy byla v daném případě sporná obálka odesílána v pátek 22. 5. 2009, těžko mohla obsahovat návrh, který byl zpracován až v pondělí 25. 5. 2009.

Právě uvedené skutečnosti podle názoru soudu zcela dostatečně potvrzují závěr, že žalobci návrh na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele ve lhůtě podle ZVZ zadavateli nedoručili a teprve následnými složitými argumentačními konstrukcemi se snažili žalovaného přesvědčit o opaku.

Tomu ostatně nasvědčují i okolnosti ohledně váhy předmětné obálky. Podle soudu však poněkud odlišným způsobem, než jak se k nim žalovaný vyjádřil ve svých rozhodnutích. Ten totiž dospěl k závěru, že zadavateli měl být doručen jak návrh tak přílohy k němu, přičemž i kdyby tyto dokumenty byly vytištěny oboustranně, přesahoval by počet listů papíru v obálce 20 a obálka by tak nemohla mít váhu do 100 g, jak je na ní uvedeno.

S tímto tvrzením však soud nesouhlasí. Ve shodě se žalobcem má totiž za to, že pokud § 113 odst. 2 ZVZ požaduje doručit zadavateli „stejnopis návrhu“, splnili by žalobci požadavek zákona i tím, že by zadavateli poslali v zákonem stanovené lhůtě toliko návrh na zahájení řízení, aniž by k němu nutně přikládali i přílohy. Pokud pak podle vyjádření společnosti Monitoring s. r. o. má kancelářská obálka A4 s 12 listy kancelářského papíru A4 (80g/m², 210x297 mm, tloušťka 108µm) váhu 77,94 g,

návrh měl 5 stran textu (při oboustranném tisku by se tedy jednalo o 3 listy papíru) a podle zjištění žalovaného, které žalobci nerozporují, je váha 1 listu papíru A4 cca 5 g, je zřejmé, že by návrh takto vytištěný mohl být v obálce obsažen a obálka by současně vážila „do 100 g“. Závěr žalovaného je tak v tomto ohledu nesprávný.

Soud však neuvěřil tvrzení žalobců, že návrh určený zadavateli byl vytištěn oboustranně. Součástí spisu je totiž návrh určený žalovanému, který je vytištěný jednostranně (a má tedy 5 listů). Pokud žalobci tvrdí, že obě vyhotovení návrhu (jak pro žalovaného tak pro zadavatele) připravovali současně (na str. 5 v bodu 3 žaloby), není soudu zřejmé, z jakého důvodu by jedno vyhotovení tiskli oboustranně a jedno jednostranně. Ostatně ani žalobce tuto skutečnost nijak neobjasňuje. Dalším důvodem, který soud přesvědčuje o tom, že se jedná o účelové tvrzení, je skutečnost, že žalobci, resp. advokát Mgr. David E., již ve svém vyjádření ze dne 9. 7. 2009 podaném k výzvě žalovaného, aby žalobci doložili, že návrh doručili i zadavateli, uvádí, že stejnopis návrhu zasláný zadavateli byl vytištěn oboustranně. Právě toto sdělení o způsobu vytištění návrhu, které rozhodně není standardním sdělením, soudu potvrzuje, že se jedná o tvrzení ryze účelové, kterým si žalobci, resp. jejich právní zástupci už v tento moment „připravovali půdu“ pro to, aby jejich argumentace o tom, že v obálce byl i návrh, nemohla být vyvrácena tím, že předmětná zásilka vážila do 100 g.

Soud tedy uzavírá, že tvrzení žalobců o tom, že návrh určený zadavateli byl vytištěn oboustranně, je účelovým, stejně jako jejich tvrzení, že tento návrh byl obsažen v obálce doručené dne 25. 5. 2009 na podatelnu zadavatele. Žalovaný tedy nepochybil, pokud správní řízení zastavil podle § 114 odst. 3 ZVZ, neboť zadavateli nebyl návrh ve lhůtě stanovené v § 113 odst. 2 ZVZ doručen.

Pokud jde o námitky, které žalobci směřovali proti svému vyloučení, tak těmi se soud z důvodu procesní ekonomie nezabýval. Napadeným rozhodnutím a jemu předcházejícím prvostupňovým rozhodnutím totiž bylo správní řízení zastaveno podle § 114 odst. 3 ZVZ proto, že žalobci nedoručili návrh zadavateli ve lhůtě stanovené v ZVZ. Právě proti tomuto závěru tak mohli žalobci v žalobě účinně brojit, neboť toliko výroky napadeného rozhodnutí je soud oprávněn v řízení o žalobě přezkoumávat (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Pokud se žalovaný a jeho předseda námitkami obsaženými v návrhu zabývali, činili tak nad rámec svého rozhodnutí. To je ostatně také v obou rozhodnutích uvedeno (viz str. 22 prvostupňového rozhodnutí a bod 17 na str. 7 rozhodnutí druhostupňového).

IV. Závěr

Soud tedy uzavírá, že se žalovaný nedopustil žalobcem namítané nezákonnosti. Aplikoval správný právní předpis, v jeho rámci správnou právní normu a nedopustil se při jejím výkladu ani interpretačního pochybení. Soud tedy žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

V. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci ve věci úspěšní nebyli, proto jim náhrada nákladů řízení nepřísluší. Ta by příslušela žalovanému, neboť ten měl ve věci plný úspěch. Soud však neshledal, že by žalovanému vznikly náklady, jež by převyšovaly náklady jeho jinak běžné úřední činnosti. Proto soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí náklady řízení vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 3.1.2013

Za správnost vyhotovení:
Lucie Gazdová

JUDr. David Raus, Ph.D., v.r.
předseda senátu